

850

UCHWAŁA Nr 507 RADY MINISTRÓW

z dnia 2 lipca 1955 r.

zmieniająca uchwałę z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości organów do ustalania niektórych cen, opłat i stawek taryfowych oraz w sprawie zasad i trybu składania wniosków o ustalenie cen, opłat i stawek taryfowych oraz określenie wytycznych do ich ustalenia.

Na podstawie art. 2 i 3 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W § 1 uchwały nr 406 Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości organów do ustalania niektórych cen, opłat i stawek taryfowych oraz w sprawie zasad i trybu składania wniosków o ustalenie cen, opłat i stawek taryfowych oraz określenie wytycznych do ich ustalenia (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-57, poz. 722, Nr A-96, poz. 1336,

Nr A-115, poz. 1495 i z 1954 r. Nr A-50, poz. 683) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może przekazywać właściwym ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz centralnym związkom lub centralom spółdzielni uprawnienia do ustalenia cen, opłat i stawek określonych w ust. 1”.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

851

UCHWAŁA Nr 508 RADY MINISTRÓW

z dnia 2 lipca 1955 r.

w sprawie zasad realizowania i finansowania niektórych drobnych inwestycji w zakresie mechanizacji i doskonalenia produkcji, realizowania projektów racjonalizatorskich oraz uruchomienia produkcji ubocznej artykułów powszechnego użytku.

W celu stworzenia dla państwowych przedsiębiorstw szerszych możliwości i dogodnych warunków realizowania niektórych drobnych inwestycji Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. W trybie niniejszej uchwały mogą być realizowane drobne inwestycje nie objęte limitami planu inwestycyjnego, których całkowity koszt jednostkowy nie przekracza kwoty 100 tysięcy złotych, a które polegają na:

- 1) mechanizacji procesów produkcyjnych,
- 2) doskonaleniu technologii produkcji,
- 3) realizowaniu projektów racjonalizatorskich,
- 4) uruchomieniu produkcji ubocznej artykułów powszechnego spożycia.

2. Inwestycje, o których mowa w ust. 1, zalicza się do odrębnej kategorii inwestycji pozalimitowych i nie mają wobec nich zastosowania przepisy uchwały nr 246 Rady Ministrów z dnia 4 kwietnia 1953 r. w sprawie inwestycji pozalimitowych (Monitor Polski Nr A-36, poz. 452) oraz instrukcji o inwestycjach pozalimitowych, stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 28 maja 1953 r. (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-58, poz. 737 i z 1954 r. Nr A-77, poz. 911).

§ 2. Inwestycje określone w § 1 ust. 1 mogą być realizowane wyłącznie przy zachowaniu następujących warunków:

- 1) wykonane roboty lub dokonane zakupy powinny dać w przeciągu roku od ich wykonania określony efekt gospodarczy lub użytkowy, powodujący obniżenie kosztów własnych i poprawę wyników finansowych w wysokości równej co najmniej wartości dokonanego nakładu;
- 2) planowane roboty i zakupy powinny być wykonane w okresie 3 miesięcy od dnia zatwierdzenia sporządzonego dla nich planu rzeczowo-finansowego; w wyjątkowych uzasadnionych gospodarczo przypadkach okres ten może być przedłużony za zgodą jednostki nadrzędnej do 6 miesięcy.

§ 3. 1. Przedsiębiorstwo sporządza plan rzeczowo-finansowy zamierzonych inwestycji na podstawie protokołu sporządzonego przez specjalnie powołaną komisję ustalającą uzasadnienie techniczne i ekonomiczno-finansowe zamierzonej inwestycji.

2. Plany rzeczowo-finansowe zatwierdza dyrektor przedsiębiorstwa. Zatwierdzony plan rzeczowo-finansowy wraz z protokołem, o którym mowa w ust. 1, jest podstawą do ubiegania się o kredyt bankowy na finansowanie objętych planem inwestycji oraz — po przyznaniu tego kredytu — jest podstawą do rozpoczęcia robót i dokonywania zakupów.

§ 4. Inwestycje polegające na robotach powinny być wykonywane w zasadzie systemem gospodarczym. W razie konieczności dopuszcza się jednak możliwość realizowania ich również systemem zleceń.

§ 5. 1. Finansowanie inwestycji realizowanych w trybie niniejszej uchwały dokonywane jest z krótkoterminowego kredytu bankowego udzielanego przez banki finansujące działalność eksploatacyjną przedsiębiorstw.

2. Kredyt, o którym mowa w ust. 1, jest udzielany do wysokości faktycznie poniesionych kosztów, nie przekraczających kwot zaplanowanych w zatwierdzonym planie rzeczowo-finansowym.

3. Kredyt może być wykorzystywany w okresie przewidzianym na wykonywanie robót i zakupów, z tym że termin jego spłaty upływa po 12 miesiącach licząc od końca miesiąca, w którym nastąpiło oddanie inwestycji do eksploatacji, nie później jednak niż po 12 miesiącach od planowanego terminu wykonania inwestycji.

4. Oprocentowanie kredytu, o którym mowa w ust. 3, wynosi 2% w stosunku rocznym.

§ 6. 1. Źródłem spłaty kredytu bankowego na finansowanie inwestycji realizowanych w trybie niniejszej uchwały jest w zasadzie ponadplanowy zysk przedsiębiorstwa, osiągnięty w wyniku tych inwestycji.

2. W razie nieosiągnięcia przez przedsiębiorstwo zysku ponadplanowego lub osiągnięcia go w wysokości nie wystarczającej, różnica podlega spisaniu z funduszu statutowego.

§ 7. Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów ustali szczegółowe zasady sporządzania i zatwierdzania planów rzeczowo-finansowych, zasady finansowania inwestycji realizowanych w trybie niniejszej uchwały, księgowego ich ujęcia i wykazywania w sprawozdawczości finansowej oraz określi dla poszczególnych kategorii przedsiębiorstw kwoty graniczne, do

których wysokości przedsiębiorstwa mogą realizować inwestycje na podstawie niniejszej uchwały. Ustala się, że górna granica, do której wolno realizować inwestycje w trybie niniejszej uchwały, nie może bez zgody Ministra Finansów przekroczyć 500 tysięcy złotych na przedsiębiorstwo w okresie roku kalendarzowego.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

852

UCHWAŁA Nr 504 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 2 lipca 1955 r.

zmieniająca uchwałę z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie powołania komisji oraz pełnomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych.

W celu rozszerzenia zadań pełnomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych na zagadnienia oszczędnego wykorzystania energii elektrycznej Prezydium Rządu uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 356a Prezydium Rządu z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie powołania komisji oraz pełnomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych (Monitor Polski Nr A-64, poz. 830) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł uchwały otrzymuje brzmienie: „w sprawie powołania komisji do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych oraz pełnomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych i energii elektrycznej”;
- 2) § 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Ministrowie (kierownicy centralnych urzędów), z wyjątkiem Ministra Energetyki, powołują pełnomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych i energii elektrycznej oraz prawidłowego rozdziału paliw stałych w podległych jednostkach, zwanych dalej „resortowymi pełnomocnikami.”;
- 3) w § 5:
 - a) w ust. 1 pkt 1, 2 i 4 po wyrazach „paliw stałych” dodaje się wyrazy „i energii elektrycznej”;
 - b) w ust. 2 dodaje się na końcu wyrazy „w terminie 6-tygodniowym po upływie kwartału sprawozdawczego”;
- 4) § 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Dyrektorzy centralnych zarządów (jednostek równorzędnych) za zgodą resortowych pełnomocników powołują pełnomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych i energii elektrycznej oraz prawidłowego rozdziału paliw stałych w podległych jednostkach, zwanych dalej „pełnomocnikami w centralnych zarządach.”;
- 5) § 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Do zadań pełnomocników w centralnych zarządach należy:
 - 1) opracowywanie programów oszczędnościowych w zakresie paliw stałych dla jednostek podporządkowanych oraz udzielanie wytycznych do opracowania przez podporządkowane jednostki programów oszczędnościowych w zakresie energii elektrycznej, analiza i zatwierdzanie tych programów,
 - 2) ustalanie — w ramach planów zatwierdzanych przez resortowego pełnomocnika — rocznych, kwartalnych

(miesięcznych) planów zużycia oraz norm i wskaźników jednostkowego zużycia paliw stałych i energii elektrycznej dla poszczególnych przedsiębiorstw (zakładów) jako jednej z podstaw premiowania pracowników za oszczędne i racjonalne wykorzystanie paliw stałych i energii elektrycznej,

- 3) zatwierdzanie premii oraz przedstawianie wniosków do nagród za oszczędne wykorzystanie paliw stałych i energii elektrycznej,
- 4) nadzór nad prawidłowym wykorzystaniem paliw stałych i energii elektrycznej zgodnie z założeniami planowymi,
- 5) nadzór nad prawidłowym i równomiernym rozdziałem paliw,
- 6) przestrzeganie właściwego kształtowania się zapasów paliw.”;
- 6) po § 7 dodaje się § 7a w brzmieniu: „§ 7a. 1. Dyrektorzy zakładów przemysłowych o miesięcznym poborze energii powyżej 50.000 kWh, a jeśli chodzi o zakłady podległe Ministrowi Budownictwa Przemysłowego — powyżej 20.000 kWh, za zgodą pełnomocników w centralnych zarządach powołują zakładowych pełnomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego zużycia energii elektrycznej, zwanych dalej „pełnomocnikami zakładowymi”.
2. Pełnomocnikiem zakładowym powinien być jeden z zastępców dyrektora zakładu.
3. Do zadań pełnomocników zakładowych należy:
 - 1) opracowywanie projektów programów oszczędnościowych w zakresie zużycia przez zakład energii elektrycznej,
 - 2) opracowywanie projektów rocznych, kwartalnych (miesięcznych) planów zużycia energii elektrycznej przez zakład oraz projektów norm i wskaźników jednostkowego zużycia energii elektrycznej,
 - 3) zgłaszanie wniosków o przyznanie premii oraz inicjowanie wniosków w sprawie nagród dla pracowników zakładów za oszczędne wykorzystanie energii elektrycznej,
 - 4) dopilnowanie przestrzegania przepisów i zasad oszczędnego i racjonalnego wykorzystania energii elektrycznej, a w szczególności ustalonych limitów mocy i energii,